

Ποίημα

Η Ναομί γυρνεί το παιδί της
στά δέντρα, στά φύλλα.
Είναι από φωτιά και της Ξέφυγε.
Μόλο που ή στάθμη της Θάλασσας ύψώνεται
σέ στάθμη της καρδιάς
στά δέντρα στά φύλλα

Ποίημα στην ποίηση

στη Τζέννιφερ Κίντνεϋ

Παίηση,
είσαι ένα ηλεκτρικό
ένα μαγικό, πεδίο—σάν το διάστημα
ανάμεσα στο ύπνοιάτη τ' άπλωμένα χέρια...

(Νοέμβρης) (Φώς, σύντομες μέρες)
(Σχοτεινά φλογερά ήλιοδοσιλέματα)

στον Κουαζίμοντο

Ένα μικρό πουλί χοροπηδάει στους κλάδους,
ένα γαλάζιο ψηλό τίναγμα
ό ήχος
παίει. Ό χειμώνας
άρχίζει νά κάψει όλο τή φως
Και σ' ούτη στιγμή,
βράδιασε.
Τό άγύρι άτνίζει τή δύση
σάν όλες οι πυροσβεστικές άντλίες νά της ά-
πλώνονται γραμμές

Σοτέρ Τορρετζιάν (1941)

Ποίημα γραμμένο στον ύπνο

Eppure si muove

Τά ξανθά στόματα είναι ξύπνια πάνω στό
δέντρο που κοιμάσαι.

'Αναφέρνω και ξυπνώ κάπου κάπου
πάντα κοντά στό πνευματικό μου άκκορντέόν
Σάν λιβάδι.

'Ακούω τόν έαυτό μου νά φωνάζει διαταγές
στόν έαυτό μου
σ' ένα μικρόφωνο κάκτου.

Όπου ή βροχή μαζεύεται σά δροσιά που
σημιατίζει μιά άόρατη
άνεμοσπίδα.

Ένα δέντρο κλαίει σ' ένα νησί από ύδρο-
φές που τό περιβάλλει
μέ θύελλα

'Αναπαύομαι μέ τά χέρια μου στό κεφάλι
σάν τόν καπετάνιο στην
κάσκα.

Ή πείνα μου χασμουριέται στά δημόσια
συμβάντα.

Μιά όρατή φωνή τραγουδάει: «Όι άνθρωπο-
θραύστες τής Άρπας
του άεροπλάνου τραγουδίζονται νά κοιμηθούν»,
μέ ώραλους σκοπούς

Ρόν Πάτζετ (1942)

'Από «Τ'ό μπράτσο του φωτογράφου»

Τά σύννεφα πάνε κυλώντας πάνω
'Απ' τής στέγες των 17ου
18ου και 19ου αιώνα οικοδομημάτων
Κυλάνε πραγματικά

Έσείς άνθρωποι του μέλλοντος
Πώς σάς μισώ
Είστε, ζωντανοί κι εγώ δέν είμαι
Αέ με νοιάζει αν διαβάσετε τήν ποίησή μου ή
όχι

Τζούλια Βίνογκραντ (1943)

Τ'ό σήκωμα

Είμαι τόσο ύφορος που δέν ξέρω που νά
κοιτάξω.

Ντρέπομαι,
Σάν τό άρρητο όνομα του Θεού,
πικρός και καινούργιος,
γυμνός άκόμη κι άπ' τήν ήδονή.

Λουίζ Γκλουκ (1943)

Στή χώρα των τριγωνοκέφαλων φιδιών

Κόκκιλα ψαριών βάδισαν τά κύματα πέμα
άπ' τό Χατίφρας.

Κι αυτά ήταν Άλλα σημάδια

Πώς ό θάνατος μās κόρτασε, άπ' τό νερό,
μās κόρτασε

'Απ' τήν Ξηρά: ανάμεσα στά πεδία

Ένας άποσπειρωμένος τριγωνοκέφαλος που
κόλησε στά βρύα

Τά ύφομένα στό μολυσμένο άέρα.

Ή γέννηση όχι ό θάνατος, είναι ή βαρεία ά-
πόβλεια.

Τό Ξέρω. Κι εγώ άφησα ένα δέγμα εκεί.

Άραμ Σαρογιάν (1943)

oxygen